

[Sandau.]

har været underkastet, hvorved de er bragt i samklang med de øvrige nordiske landes lovgivning på dette område. Dog synes jeg, det er et lyspunkt, at man trods alt har bevaret et vist særpræg, f. eks. at brugen af et mærke er beskyttet, også uden at det er indregistreret. Således er det ikke i de øvrige nordiske lande, men det gælder dog først og fremmest om, at vi får det, som vi tror er godt. Det må være det primære, men selvfølgelig er det klogt, hvor det er muligt, at nærme sig den øvrige nordiske lovgivning.

Lovforslaget, der er resultatet af et kommissionsarbejde, har forinden fremsættelsen været forelagt alle de store erhvervsorganisationer, men ingen af disse har haft bemærkninger at gøre dertil, og da disse organisationer dækker hele det danske erhvervsliv, vil det være meget vanskeligt at komme med indsigelse derimod. Det kan vist siges at være sjældent, at et lovforslag, der berører erhvervslivet så meget som dette, får en så udelt tilslutning fra alle sider. Der er derimod en del administrative indsigelser og betænkeligheder fra Patentagentforeningen, og jeg synes, de fortjener overvejelse, for mange af dem lyder virkelig fornuftigt.

Der har jo været en rivende udvikling i salget af varemærkede varer, og det er sikkert først og fremmest dikteret af befolkningens ønske om at købe varer netop på den måde. Det er ikke så meget et spørgsmål om, om varen bliver dyrere eller billigere; folk ønsker varen på denne måde, og så er vi nødt til at følge udviklingen og selvfølgelig også afpasse lovgivningen i pagt med den. Her er det en fordel, at man klart har registreret mærkerne, ligesom også fremlæggelsesinstituttet er et fremskridt.

Vi betragter lovforslaget som et fremskridt, og retsforbundet vil medvirke til dets gennemførelse. Jeg vil dog gerne spørge, om der er garanti for, at den bemyndigelse, der er givet handelsministeren til fastsæt-

telse af gebyrerne, ikke fører til overadministration og til forøgelse af personalet. Vi så ganske vist, at der før krigen og gennem krigsårene var et overskud, og at dette ikke førte dertil. Vi vil dog alligevel gå med til bemyndigelsen, for vi tror, at det er en bedre form for regulering, og så er der i hvert fald ingen undskyldning for ikke at sætte taksterne ned, dersom det viser sig muligt.

Lynnerup Nielsen: Dette forslag til varemærkelov afviger jo på en række punkter fra den lov, der hidtil har været gældende. Det må være uden for enhver tvivl, at en mærkeskyttelse i et moderne samfund er af værdi både for erhvervslivet og for det købende publikum, da et varemærke som regel må betragtes som et kendetegn for en eller flere varer, hvis kvalitet erhvervslivet ønsker at sige god for, og ganske naturligt vil et varemærke vel også kunne betyde overordentlig meget for erhvervslivet reklamemæssigt, al den stund dette varemærke har slået an.

Jeg har forstået, at det fremsatte lovforslags paragraffer er affattet på en sådan måde, at de 4 nordiske lande Danmark, Sverige, Norge og Finland herefter skulle få en varemærkelovgivning, der i det alt væsentlige skulle være ens, og jeg kan ikke se rettere, end at dette må hilses med stor tilfredshed; måske kan det også have sin betydning for fremtidige markedsplaner.

Jeg har imidlertid en lille bemærkning. Den ret, der nu gives til indehaverne af et registreret varemærke til at lade andre anvende varemærket i erhvervsøjemed, forekommer mig umiddelbart mærkelig. Jeg synes, det må afsvække det købende publikums tillid til varemærkernes reelle værdi. Vi har ikke i den gældende lov noget forbud mod sådanne overdragelser, men jeg anser det dog for betænkeligt, at der nu i lovgivningsform gives regler for, at sådanne overdragelser kan finde sted.

Jeg har naturligvis ligesom andre ordførere set det nye, der ligger i, at der gives en immateriel ret til tjenesteydelser, sådan